

CENTRUM SZTUKI
IM. STANISŁAWA IGNACEGO WITKIEWICZA

STUDIO

00-901 Warszawa, Pałac Kultury i Nauki tel. 20 47 70

Tadeusz Różewicz

KARTOTEKA

Tadeusz Różewicz

kartoteka

Premiera 17 lutego 1989r.

Tadeusz Różewicz

ROZEBRANY

Wszystkie wspomnienia obrazy uczucia wiadomości
pojęcia doświadczenia które składały się na mnie
nie łączą się ze sobą nie stanowią całości
we mnie
tylko czasem dopływają do mnie do brzegu
mojej pamięci dotykają skóry
lekką dotykają stępionymi pazurami
Nie będę kłamał
nie stanowią całości zostałem rozbity i rozebrany
któż się pochyli kto zainteresuje się tymi fragmentami
ja sam jestem tak bardzo zajęty
kto może sobie przypomnieć formę mojego wnętrza
w tym zamieszaniu gorączkowym ruchu
na korytarzu gdzie tysiąc drzwi otwiera się i zamyka
kto odtworzy formę która
nie odbiła się ani w białej kredzie
ani w czarnym węglu
ja sam zapytany nagle
nie mogę sobie przypomnieć

mówią o mnie że żyję

sierpień 1956

Prapremiera „Kartoteki” Tadeusza Różewicza odbyła się 25 marca 1960 r. nie opodal stąd, w drugim skrzydle Pałacu, na scenie kameralnej Teatru Dramatycznego. Sztuka miała umiarkowane powodzenie. Zagrano ją 37 razy, lecz hałasu wokół niej było sto-kroć więcej. Wzbudziła ona prawdziwe namietności i głosy prasowe na jej temat były ostro podzielone. Do największych gaf krytyki teatralnej przeszło zdanie Jaszcza, ówczesnego recenzenta „Trybuny Ludu”, który wyrokował, że „debiut Różewicza nie znajdzie się wśród kartoteki dzieł dramatycznych o trwałej wartości”.

„Kartoteka” była nie tylko debiutem dramaturgicznym świetnego poety. Była też jedną z najważniejszych, a może i główną sztuką, która otwierała nowy okres polskiego teatru. Ówczesnemu przewrotowi patronowało wielu cudzoziemców (m.in. Brecht, Sartre, Dürrenmatt, Beckett, Ionesco), a z pisarzy rodzimych – Witkacy (za grobu) i Gombrowicz (z zagranicy). Nie chce się wierzyć, że dopiero wówczas ukazało się pierwsze wydanie książkowe sztuk Witkacego, a obu polskich autorów po raz pierwszy grano po wojnie na scenie. Rozpoczął też dopiero działalność „Dialog”, który rozbudził wielki ruch umysłowy wokół teatru. Ze współczesnych sztuk polskich, na różnych scenach, pojawiły się składanki Mirona Białoszewskiego, „Imiona władzy” Jerzego Broszkiewicza, „Policja” Sławomira Mrożka i właśnie „Kartoteka”. Spośród nich „Kartoteka” rozprawiła się bodaj najgruntowniej i najbrutalniej z dotychczasowymi konwencjami. Teatr polski podjął ostrą batalię przeciw naturalizmowi, porzucił scenę pudełkową...

Utarło się powiedzenie, że całą „Kartotekę” wyprowadzić można z poezji i opowiadań Różewicza, i trudno tę prawdę podważyć. Ale równocześnie twórczość ta, przede wszystkim w teatrze, przeżywa tajemniczą i fascynującą odmianę. Dawny bohater Różewicza – „mieszkaniec małego miasteczka północy” przeprowadza się z „Kartoteką” do wielkiego miasta. Słynny „ocalony” z poezji Różewicza, rozbitek drugiej wojny światowej i okresu stalinizmu rozgląda się szerzej po swoim życiu i po teraźniejszości, i nieoczekiwanie awansuje na wicedyrektora Operetki Narodowej. Zachowując wiele rysów indywidualnych, nawet autobiograficznych, przestaje być konkretną jednostką, zmienia wciąż imiona, staje się bohaterem wielokrotnym. Poza historią, wielkim miastem i życiem świadomym wyłaniają się inne wymiary jego egzystencji: podświadomość i nadświadomość. Jego prywatny pokój znajduje się na skrzyżowaniu wielkomięjskich arterii i przechodzą tędy rozmaici ludzie. Obok głównego Bohatera zjawia się Wujek, Tłusta Kobieta, kelnerzy i literaci, nie mówią o zwykłych przechodniach. Wśród całego tego ruchu Bohater głównie zajmuje pozycję horyzontalną, leży w łóżku i wszystko, co się wokół niego odbywa i toczy, przyjmuje jak sen.

Za jednym zamachem w „Kartotece” obalone zostały wszelkie reguły dotychczasowego teatru. Nie honoruje ona żadnej z trzech klasycznych jedności, z akcją łącznie. Składa się z wielu osobnych scen, których kolejność, według zapewnień autora, jest zupełnie dowolna. Nie ma więc żadnej akcji, ani początku, ani końca. Na dodatek operuje wielu różnymi stylami – poetyckim, realistycznym i groteskowym, futurystycznym i profetycznym, wzniosłym i trywialnym. Jeśli nawet coś ocalało ze starego teatru, to jak chór w każdej scenie ma inną rolę i inny styl. „Kartoteka” odbywa się między jawą i snem, poezją i brutalizmem, banałem i odkrywczością. Kazimierz Wyka pisał do autora o „radosnym i świetnym zaskoczeniu”, jakie mu ta pierwsza sztuka sprawiła, chwalił jej tekst jako „sceniczny (bez fabularności), żywy, trzymający w ustawicznym napięciu, a zarazem jakoś różny od ogólnej tonacji Pana prozy i poezji”.

Tak więc „Kartoteka” otworzyła się szeroko, na wszystkie strony. Bohaterowie jej wywodzą się z poezji i nowelistyki Różewicza, objawy chorobowe występują te same, lecz zakres i sposoby diagnozowania są znacznie szersze, bardziej uniwersalne. Już nie tylko sam bieg życia Bohatera, życia rozbitego na nie dające się ze sobą spoić epizody, interesuje pisarza, lecz przede wszystkim – dlaczego się ono nie składa, nie kumuluje, nie prowadzi do niczego? I dlaczego nie jest to już sprawa indywidualna czy pokoleniowa, lecz sprawa bezczynu narodowego? Dezintegracja człowieka i zbiorowy marazm stanowią właściwy problem, właściwą sytuację dramatyczną „Kartoteki”.

Nie od razu zrozumiano „Kartotekę” i jej poetykę czy też nie od razu chciano się z nimi pogodzić. Przeciwnicy oskarżali ją o niezrozumiałstwo i o snobizm, naśladowanie Becketta i Ionesco. „Kartoteka”, mimo że operowała nowym, antynaturalistycznym alfabetem teatralnym, z którym widzowie musieli się otrzaskać, okazywała się jednak na wskroś własna i bardzo polska. Nikt nie mógł jej odmówić autentyczności doświadczenia i zasadności pytań. A przy tym sztuka szokująca, przypominająca w niektórych rozwiązaniach awangardę paryską, budziła zaskakująco tradycyjne skojarzenia. Marta Piwińska zestawiała ją z „Dziadami”, a Jan Kott dostrzegał w niej „Wyzwolenie”, nowe rozmowy Konrada z maskami.

Ale i entuzjaści „Kartoteki” nie potrafili zrazu utrafić w styl Różewicza. Nieporozumienia stylowe wytknięto świetnemu skądinąd prapremierowemu przedstawieniu (w reżyserii Wandy Laskowskiej, ze scenografią Jana Kosińskiego), które z jednej strony zmierzało ku powiastce filozoficznej, z drugiej – ku surrealizmowi. Niebawem jednak, zwłaszcza w pracach Jerzego Jarockiego, Kazimierza Brauna, a później Helmuta Kajzara, oswojono się ze specyficznym stylem Różewicza w teatrze. Dzięki temu nawet kolosalna popularność „Kartoteki” i wejście do lektur szkolnych nie zagroziły jej dalszemu życiu scenicznemu. Tym bardziej, że nowi inscenizatorzy zaczęli korzystać z wewnętrznych luzów sztuki, z zachęt do jej swobodnego modelowania.

Prowokował zresztą do tego upływ czasu. W miarę wzrastającego dystansu w trafnej diagnozie co do wciąż, niestety, tej samej – leżącej – pozycji Bohatera trzeba było uwzględniać nowe aspekty i uwarunkowania. Zwłaszcza dwie realizacje telewizyjne: Konrada Swinarskiego (1967) z Tadeuszem Łomnickim w roli głównej i Krzysztofa Kieślowskiego (1979) z Gustawem Holoubkiem – były ciekawymi próbami aktualizowania „Kartoteki”, odnawiania jej perspektywy myśl-

lowej. Niezależnie jednak od tego, kto i jak wystawiał i grał „Kartotekę”, czy byli to ludzie starsi czy młodszy, znakomici czy mierni – wciąż pokazywano ten sam cykl historyczny, cykl osobistych doświadczeń, płynących z takiego czy innego uczestnictwa w nim i widzenia go od wewnątrz.

Nadszedł jednak i dla „Kartoteki” taki moment, że zaczęto ją traktować historycznie, z zewnątrz. Jest to rezultat i pokoleniowej zmiany warty, i zmiany świadomościowej. Początkowym próbom nowego spojrzenia na ten kompleks przeżyć i doświadczeń, jaki objęła „Kartoteka”, nie brakowało uproszczeń czy demagogii.

Obecne przedstawienie, wywodzące się z prac seminaryjnych w warszawskiej szkole teatralnej, zapowiada się z pewnością na próbę istotną. Przeniesione do teatru prawdziwego, pozostało przedsięwzięciem czterech młodych reżyserów. Najważniejszą w ich koncepcji zmianą, jak się wydaje, jest przesunięcie „Kartoteki” z pogranicza jawy i snu, zawodów i obietnic, na granicę życia i śmierci, w sferę przewartościowań zasadniczych. Ze skrzyżowania wielkomięjskiego wyprowadzają oni sztukę na rozstaje świata. To, co dla nas, dla starszych pokoleń było otwieraniem nowych przestrzeni i poszukiwaniem nowych przekształceń, oni z właściwą młodym bezwzględnością zamykają i porządkują inaczej, by po swojemu zrozumieć, osądzić, szukać nowych wyjść. „Kartoteka” staje się przedmiotem dyskusji, więcej – sporu pokoleniowego, światopoglądowego na najróżniejszych płaszczyznach.

Dla „Kartoteki” jest to próba zapewne bolesna, lecz zaszczytna, taka, na jaką wystawiana bywa klasyka. Tylko żywa klasyka korci do sporu młode pokolenie.

Tadeusz Drewnowski

Tadeusz Różewicz

KARTOTEKA

część I TO JEST MOJA RĘKA... reżyseria **Zbigniew Brzoza**

osoby:

Bohater	Tadeusz Łomnicki
Matka	Katarzyna Walter
Ojciec	Andrzej Butruk (PWST)
Sekretarka	Jolanta Hanisz
Olga	Anna Chodakowska
Nauczyciel	Stanisław Brudny
Chór starców	Wojciech Magnuski
	Józef Wieczorek
	Aleksander Wysocki

część II CZUJĘ OBCEGO... reżyseria **Maciej Cirin**

osoby:

Bohater	Tadeusz Łomnicki
Pan z przedziałkiem	Jacek Jarosz
Dziewczyna - Muza	Gabriela Kownacka
Wujek	Marek Walczewski
Chór starców	Wojciech Magnuski
	Józef Wieczorek
	Aleksander Wysocki

część III ŻONA, ŻONIE... reżyseria **Szczepan Szczykno**

osoby:

Bohater	Tadeusz Łomnicki
Tłusta kobieta	Małgorzata Niemirska
Żywa pani	Krystyna Kołodziejczyk
Pani	Marta Dobosz
Matka	Katarzyna Walter
Ojciec	Andrzej Butruk
Przyjaciel z dzieciństwa	Andrzej Zadura (PWST)
Chór starców	Wojciech Magnuski
	Józef Wieczorek
	Aleksander Wysocki

część IV TRZY METRY CZTERDZIEŚCI OSIEM CENTYMETRÓW...
reżyseria **Jarosław Kilian**

osoby:

Bohater	Tadeusz Łomnicki
Gość w cyklistówce	Tomasz Taraszkiewicz
Gość w kapeluszu	Piotr Polk
Dziewczyna	Hanna Polk
Dziennikarz	Olgierd Łukaszewicz
Chór starców	Wojciech Magnuski
	Józef Wieczorek
	Aleksander Wysocki

warsztat reżyserski PWST pod opieką artystyczną

TADEUSZA ŁOMNICKIEGO

scenografia **ALEKSANDRA SEMENOWICZ**

muzyka **ZBIGNIEW BAGIŃSKI**

ruch sceniczny **JAN ŚMIELAŃSKI**

ZBIGNIEW BRZOZA ur. 10.III.1957 w Warszawie; absolwent Wydziału Prawa Uniwersytetu Warszawskiego; założyciel studenckiego teatru „Nieprasować”, współtwórca spektakli: „Chciałem”, „Blizny”, „Senność”.

W 1986 rozpoczął studia na Wydziale Reżyserii PWST w Warszawie; podczas studiów pracował m.in. nad „Ślubem” W. Gombrowicza, „Domem, który zbudował Jonathan Swift” G. Gorina, własną adaptacją „Trawestacji” T. Stopparda.

MACIEJ CIRIN ur. 17.II.1951 w Krakowie; absolwent polonistyki i teatrologii Uniwersytetu Jagiellońskiego; w latach 1982–1986 (za dyrekcji Kazimierza Wiśniaka) kierownik literacki krakowskiego Teatru „Bagatela”, współautor scenariusza spektaklu „Czas Arlekina – trylogia buffo” (T. „Bagatela”, 1983), współtwórca przedstawień Teatru Klasyki Dziecięcej, prowadzonego przez Grażynę Domalikową pod patronatem krakowskiego oddziału ZPR, m.in. „Opowieści stumilowego lasu” wg „Kubusia Puchatka” (nagroda Rzeszów, OSET 1984), „Śmieję się Pinokio” wg Collodiego, 1986. W 1986 rozpoczął studia na Wydziale Reżyserii PWST w Warszawie; podczas studiów pracował m.in. nad jednoaktówką D. Charmsa „Elżbieta Bam”, „Biesiadą u hrabiny Kotłubaj” W. Gombrowicza, sztuką P. Gems „Dusia, Ryba, Wał i Leta”.

SZCZEPAN SZCZYKNO ur. 22.III.1960 w Lwówku Śląskim, zam. we Wrocławiu; absolwent Wydziału Wiedzy o Teatrze PWST w Warszawie. W 1986 rozpoczął studia na Wydziale Reżyserii warszawskiej PWST; podczas studiów pracował m.in. nad „Historią” W. Gombrowicza, „W kulisach duszy” M. Jewreinowa, „Domem” D. Storey’a; w Kole Naukowym przy PWST wyreżyserował: „Wariata i zakonnice” St. I. Witkiewicza, „Escorial” M. de Ghelderode, „Martwy sezon w Drohobyczu” wg prozy B. Schulza – z udziałem Brigitte Louveaux (nagroda WROSTJA, prem. Bruksela 1989); w Teatrze Powszechnym w Warszawie zrealizował „Świadectwo Jakuba” wg F. Kafki (1989).

JAROSŁAW KILIAN ur. 16.XII.1962 w Warszawie; absolwent historii sztuki Uniwersytetu Warszawskiego; w 1982 zrealizował „Pastorałkę” L. Schillera w Kościele św. Krzyża w Warszawie (z udziałem przyjaciół), w 1984 we Francji (Prowansja) w Teatrze oo. Jezuitów „Salome” O. Wilde’a z udziałem studentów z Belgii, Francji i Włoch. W 1986 rozpoczął studia na Wydziale Reżyserii PWST w Warszawie; podczas studiów pracował m.in. nad „Ślubem” W. Gombrowicza, jednoaktówką „Radio Maj” W. Majakowskiego, „Czarną komedią” P. Shaffera.

KARTOTEKA

1958-1959 Tadeusz Różewicz pisze „Kartotekę”

1960 Pierwodruk w „Dialogu” nr 2.

25 marca prapremiera w Sali Prób Teatru Dramatycznego w Warszawie; reżyseria Wanda Laskowska, scenografia Jerzy Kosiński, w roli Bohatera – Józef Para.

1961 PIW wydaje „Kartotekę” w tomiku ze zbiorem wierszy „Zielona róża”. Pierwsze przekłady i premiery zagraniczne sztuki: w Niemczech Zachodnich (w przekładzie Ilke Böll) w Teatrze Miejskim w Essen i Szwecji (w przekładzie Etienne Glaser) w Teatrze Uniwersyteckim w Sztokholmie.

1962 Premiery w Berlinie Zachodnim w Schiller Theater i w Nowym Jorku w Unicorn Theater.

1965 Konrad Swinarski reżyseruje sztukę w Teatrze Zavit w Tel-Awiiwe (przekład Ben Zion Tomer). Dalsze premiery: w Teatrze Uniwersyteckim w Liège w Belgii, w Studio des Champs-Élysées w Paryżu (przekład Jerzy Lisowski) i w Livorno we Włoszech (przekład Carlo Verdiani).

1966 Nakładem Wydawnictwa Literackiego ukazują się „Utwory dramatyczne” Tadeusza Różewicza, wśród nich „Kartoteka”. Zachodnio-

- niemieckie wydawnictwo Shurkamp wydaje sztukę w tomie dramatów Różewicza w tłumaczeniu Ilke Böll.
Premiera w Belgradzie w Atelier 212 (przekład Petar Vuijčić).
- 1967** Premiera w Oxfordzie w Experimental Theatre Company (przekład Adam Czerniawski).
Konrad Swinarski realizuje „Kartotekę” w Teatrze Telewizji z Tadeuszem Łomnickim w roli Bohatera.
- 1968** Dalsze premiery zagraniczne (Londyn, Modena we Włoszech).
- 1969** „Kartoteka” ukazuje się drukiem w Anglii w wydawnictwie Calder and Boyars.
- 1970** Wydawnictwo Grove Press w Nowym Jorku wydaje „Kartotekę” w przekładzie Adama Czerniawskiego.
Premiery w Lukce i w Katanii (Włochy) oraz w Kopenhadze.
Sztuka zostaje wprowadzona przez Ministerstwo Oświaty i Wychowania do zestawu lektur szkolnych dla IV klasy liceów ogólnokształcących i szkół zawodowych.
- 1971** Miesięcznik „Odra” drukuje nie publikowane sceny z I i II aktu „Kartoteki”.
Premiera sztuki w Teatrze Uniwersyteckim w Meksyku w reżyserii Cecillii Alatorre (przekład Sergio Pitol). Premiery w teatrach polskich: Wybrzeże w Gdańsku (reż. Andrzej Rozhin), Ludowym w Nowej Hucie (reż. Lech Komarnicki), Teatrze im. W. Siemaszkowej w Rzeszowie (reż. Jarosław Kuszewski), Polskim w Bielsku-Białej (reż. Józef Para).
- 1972** Premiera w Artea Theatre w Buenos Aires (Argentyna).
- 1973** Premiera w Teatrze Małym w Warszawie w reżyserii Tadeusza Minca, z Wojciechem Siemionem w roli Bohatera.
Premiery odbyły się także w teatrach w Zielonej Górze, w Olsztynie i w Grudziądzu.
- 1974** „Kartoteka” ukazuje się w NRD (przekład Henryk Bereska) i w Hiszpanii (przekład Violetta Beck i Jorge Segovia).
Premiera w Pomona College Theatre w USA.
- 1975** Polski Związek Niewidomych wydaje „Kartotekę” pismem Braille’a.
- 1976** Premiery w Genewie (przekład Jerzy Lisowski) i w Debreczynie na Węgrzech (przekład Jolan Cservenits).
- 1977** Premiera w Teatrze Kameralnym (scena Teatru Polskiego) we Wrocławiu w reżyserii Tadeusza Minca.
- Premiera sztuki w Splicie w Jugosławii (przekład Petar Vuijčić).
- 1978** Premiera w Teatrze Dramatycznym w Sofii w reżyserii Kazimierza Brauna (przekład Bożko Bożkow).
- 1979** „Kartoteka” wychodzi w Związku Radzieckim w wydawnictwie „Chudożestwiennaja Literatura”.
Krzysztof Kieślowski inscenizuje sztukę w Teatrze Telewizji, w roli Bohatera – Gustaw Holoubek.
- 1980** Premiera w Teatrze Uniwersyteckim w Connecticut w USA w reżyserii Kazimierza Brauna. Braun zrealizuje sztukę jeszcze raz, dwa lata później, na Uniwersytecie w Indiana.
- 1983** „Kartoteka” ukazuje się w Czechosłowacji w wydawnictwie Odeon w Pradze (przekład Vlasty Dvořáčkovéj).
W ramach serii „Polnische Bibliothek” w RFN ukazują się „Wiersze i sztuki” Różewicza (przekład Ilke Böll).
W teatrach polskich odbywają się cztery premiery sztuki (Kielce, Zielona Góra, Gorzów Wielkopolski, Toruń).
- 1984** Premiera w Teatrze Powszechnym w Warszawie z Władysławem Kowalskim w roli Bohatera, w Teatrze im. J. Osterwy w Lublinie i w Teatrze Powszechnym w Łodzi.
Premiera w Teatrze Katreftis w Atenach.
Bohdan Hussakowski reżyseruje „Kartotekę” w Teatrze im. Kote Mardżaniszwili w Tbilisi (przekład Dżemal Czelidze).
- 1986** Premiera w Teatro de Bolsillo w Limie w Peru w reżyserii Michaela Radulescu (przekład Violetta Beck i Jorge Segovia).
Sztuka ukazuje się w Bibliotece Lektur Szkolnych Wydawnictwa Literackiego w nakładzie 200 tysięcy egzemplarzy.
- 1987** Premiera w Transformtheater w Berlinie Zachodnim w reżyserii Tadeusza Łomnickiego.
Grupa teatralna Contra Rega pod kierunkiem Sao-Jose Lapy realizuje przedstawienie w Lizbonie.
- 1988** Premiera na Scenie Polskiej w Cieszynie Czeskim w reżyserii Bogdana Cybulskiego.
Siódme wydanie „Kartoteki” w PIW-ie.
„Kartoteka” ukazuje się w ramach „Dzieł zebranych” Tadeusza Różewicza w Wydawnictwie Literackim w tomie „Teatr”.

opracowała **Maria Dębicz**

dyrektor naczelny **WALDEMAR DĄBROWSKI**

zastępcy dyrektora **KRZYSZTOF KOSMALA**
JERZY TACZAŁSKI
kierownik artystyczny galerii **ZBIGNIEW TARANIENKO**

inspicjent **Maciej Popławski**
sufler **Olga Karoń**

Kierownictwo pracowni
akustycznej **Roman Puchalski**
elektrycznej **Zbigniew Wolski**
krawieckiej damskiej **Danuta Cisłowska**
krawieckiej męskiej **Antoni Frączek**
malarzkiej **Jan Szawliński**
modelarskiej **Ireneusz Sołtysiak**
perukarskiej **Halina Cieślak**
stolarskiej
ślusarskiej **Ryszard Lipiński**
tapicerskiej **Wiesław Dalba**
garderoby **Barbara Bańkowska**
brygadier sceny **Zbigniew Romankiewicz**

kierownik administracyjny **Krzysztof Żebrowski**
kierownik organizacji pracy artystycznej **Jolanta Boniewicz**
z-ca kierownika organizacji widowni **Ewa Szypołowska**
kierownik widowni **Krystyna Bartnik**

wydawca: Centrum Sztuki STUDIO im. St. I. Witkiewicza, Warszawa, luty 1989

opracowanie programu **Ewa Wrońska**
opracowanie graficzne **Liliana Szadujkis**
zdjęcia w programie **Renate von Mangoldt i Adam Hawalej**

Sprzedaż biletów na dwa tygodnie przed przedstawieniem.
Zamówienia na bilety zbiorowe przyjmuje Organizacja Widowni, tel. 202-102 w godz. 9-16, oprócz wolnych sobót, niedziel i świąt.
KASA TEATRU tel. 200-211 w. 2941 czynna w godz. 10-14 i 15,30-19, w poniedziałki w godz. 10-16, w wolne soboty, niedziele i święta w godz. 14-19.

Przedsprzedaż biletów prowadzi również ZASP, Al. Jerozolimskie 25, tel. 21-93-83 w godz. 10-17 oraz SYRENA, ul. Krucza 16/22, tel. 25-72-01 w godz. 10-17,30.

GALERIA STUDIO

wystawy czasowe i zbiory sztuki współczesnej
czynna codziennie oprócz poniedziałków w godz. 11,30-17
w wolne soboty, niedziele i święta w godz. 14-17,30
oraz przed każdym spektaklem i w czasie przerwy.

cena 150 zł

w bieżącym repertuarze:

duża scena

Józef Szajna DANTE (prem. 20.04.1974)

Tadeusz Różewicz PUŁAPKA
reżyseria i scenografia Jerzy Grzegorzewski (prem. 15.01.1984)

POWOLNE CIEMNIENIE MALOWIDEŁ na motywach „Pod wulkanem”
Malcolma Lowry'ego
scenariusz, reżyseria, scenografia Jerzy Grzegorzewski (prem. 22.06.1985)

Bertolt Brecht OPERA ZA TRZY GROSZE
reżyseria Jerzy Grzegorzewski (prem. 9.02.1986)

William Shakespeare HAMLET
reżyseria i scenografia Guido de Moor (prem. 1.06.1986)

Jerzy Grzegorzewski TAK ZWANA LUDZKOŚĆ W OBLĘDZIE
według St. I. Witkiewicza
reżyseria Jerzy Grzegorzewski (prem. 20.03.1987)

DZIADY – IMPROWIZACJE sceny poematu dramatycznego Adama Mickiewicza w układzie Jerzego Grzegorzewskiego (prem. 23.12.1987)
reżyseria, scenografia, kostiumy Jerzy Grzegorzewski

USTA MILCZĄ, DUSZA ŚPIEWA na motywach operetek Franza Lehára i Emmericha Kálmána
scenariusz i reżyseria Jerzy Grzegorzewski (praprem. 28.05.1988)

Woody Allen DZIAŁANIA UBOCZNE
scenariusz i reżyseria Adam Hanuszkiewicz (praprem. 31.12.1988)

mała scena

Józef Szajna REPLIKA (prem. 7.10.1973)

Samuel Beckett KOMEDIA. OSTATNIA TAŚMA
przekład i reżyseria Antoni Libera (prem. 17.03.1985)

Heiner Müller GNIJĄCY GRZEG • MATERIAŁY DO MEDEI • KRAJOBRAZ Z ARGONAUTAMI
reżyseria Henryk Baranowski (prem. 18.07.1985)
inscenizacja plastyczna Jerzy Kalina

Woody Allen ZAGRAJ TO JESZCZE RAZ
reżyseria Adam Hanuszkiewicz (prem. 31.12.1986)

Tadeusz Różewicz STARA KOBIETA WYSIADUJE
reżyseria Marek Chojnacki (prem. 5.10.1988)

